

naš sašo po swojej wulkej hnadže! Daj nam wopomnicž, so dyrbjeli domojhicže twojich džěczi bóle s džakowanjom pschijecž, hacž jo se žaloscženjom wopłakowacž, dofelž swoje hubjenstwo sbóžni wobsančnychu a swoju krašnu wěcžošč wješeli sapočnychu. Štó chžyl teho wobžarowacž a wopłakowacž, kiž je łódž skamatšchi sbožomnje na brjóh wustupil? Našch (našcha) njebo N. N. je s jastwa swojeho czěła wuřwobodženy (=a) a je se swjatym Pawołom pschi tym knjesu Khrystuřu prawu wěrnju swobodnošč dostal (dostała). Ty řy jeho (ju) s lubym starym Simeonom s měrom puřchčil, dawasch jemu (jej) nětko wotpocžowacž w swojej Božej ruzy, a žana czwila řo jeho (jeje) nje-dótknje. My žarujemy, škoržimy a žaloscžimy; wón (wona) wyska s dobyčom w twojim njebjeskim Jerusaleme. My řmy woblecženi řrudnu želazu drařtu jako řnamjo našcheho wutrobneho želenja; wón (wona) je jařnu bělu židu woblecženy (=a) a ma palmowu hałosu w swojej ruzy jako řnamjo wjeřeleho pschewinjenja a dawa řo wočoło wodžicž na šlotych hařach wot njebjeskeho jehnjecža, swojeho wumožnika a sbóžnika, w njewurjeřnjenej wjeřelošči. Wón (wona) je wschitkón řtrach, wscho njeřbože, wschě podeńdženja, kiž móža człowške žiwjenje tu řrudžicž, kotrychž my řawostajeni řo hiřchče bojecž a řtrachowacž mamy, psches twuju hnadu, o řnježe, derje a sbóžnje pschewinył (=ła); jeho (jejna) nadžija je hižom dopjelnjena, hdyž nětko we wohladanju wužiwa, šchtož tudy po twojim Božim řłowje wěřesche. Štó chžyl džělaczerjej řawidžicž, hdyž, se řwojim czěžkim dženřkim džěkom hotowy, řwój swjatoř ma, hdyž wot swojeje prózy wotpocžuje a hnadne myto wužiwa? D duž popřchjmy našchemu njebo N. N. (našchej njebo N. N.) tón sbóžny wotpocžinř, do kotrehož řy, o řnježe, po swojej hnadže jeho (ju) domoj wotwołal. Daj nam řčerpliwosč,